

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **T. N. N.**

narozené X, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
zastoupené advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018, č. j. CPR-8201-2/ČJ-2018-930310-V246,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 2. 7. 2018, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2018, č. j. 1 A 64/2018-11, postoupena soudu zdejšímu (doručeno 17. 7. 2018), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců.

2. Žalobkyně namítla, že primárním pochybením žalovaného je nedostatečné zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zejména okolností svědčících ve prospěch žalobkyně. Mimo toho žalovaný v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se rozhodnutí dotklo, tedy především žalobkyně a členů její rodiny, zejména nezletilých vnoučat.
3. Žalobkyně uvedla, že žalovaný i orgán I. stupně nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti svých rozhodnutí, a k situaci žalobkyně přistoupily formalisticky a necitlivě. Žalobkyně má na území České republiky (dále jen „ČR“) pevné rodinné vazby vůči své dceři, jejímu druhovi a jejich dětem, což potvrzují jejich vyjádření. Proto se pokoušela získat v ČR pobytové oprávnění. Nebyla však schopna formálně doložit sdílení společné domácnosti, protože s výše uvedenými osobami nežije v jednom bytě, nýbrž ve stejném domě, avšak je s nimi v každodenním kontaktu. Žalobkyně doplnila, že je vyživována svou dcerou, které pomáhá v domácnosti a stará se o její děti, na které je silně citově vázána, přičemž tento láskyplný vztah je vzájemný. Stavebně-technické řešení daného domu dle mínění žalobkyně pro posouzení rodinných vazeb pro účely zjištění přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života v řízení o správním vyhoštění není rozhodné, neboť na jejich faktické vazby to nemá žádný vliv. Žalobkyně a její rodina žijí, jako by vedly společnou domácnost, a proto rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně došlo k nepřiměřenému zásahu do těchto vazeb. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, konstatoval, že „přiměřenost“ je neurčitým právním pojmem, přičemž *„[m]ezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“* Podle žalobkyně žalovaný a orgán I. stupně rezignovali na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na osobu žalobkyně i jejích rodinných příslušníků, čímž zatížili svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Na podporu své argumentace rovněž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31: *„[p]ři posouzení této otázky je třeba zohlednit nejen to, zda existují případné právní překážky takového kroku, nýbrž i to, zda tu jsou relevantní skutkové okolnosti bránící ve vycestování, jako např. nedostatek finančních prostředků spojený s absencí či oslabením sociálních a rodinných vazeb v zemi původu v důsledku několikaletého pobytu v České republice.“*
4. Žalobkyně dále dodala, že podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod lze do práva na respektování soukromého a rodinného života zasáhnout pouze, je-li to „v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany veřejného zdraví nebo

morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“, přičemž spojka „a“ představuje požadavek kumulativního splnění obou podmínek. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013, kde soud konstatoval, že je nutné „*přihlédnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost*“. Podle žalobkyně tedy správní orgány v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu neposoudily, zda zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život je nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

5. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány nezhodnotily možnost překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, které není spojeno se zákazem pobytu na území po určitou dobu, ačkoliv k tomu v případě žalobkyně, která zde žije již řadu let, má zde svoji kompletní rodinu a vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do jejího soukromého a rodinného života, byly splněny podmínky. Forma uloženého opatření tedy dle žalobkyně byla stanovena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Z tohoto důvodu je dle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci.
6. Žalobkyně mimo výše uvedeného považuje správní vyhoštění v délce půl roku za zcela nepřiměřené, zvláště za situace, kdy je získání dalšího pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny skrze zastupitelský úřad čestným způsobem bez uplácení prostředníků takřka nemožné. Žalobkyně se po tuto dobu nebude moci setkávat se svou rodinou, jejíž příslušníci mají na území povolený trvalý pobyt nebo jsou dokonce přímo občané EU, což přetrhává všechny rodinné vazby. V odůvodnění napadeného rozhodnutí i odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně přitom doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území není náležitě odůvodněna, zvláště vzhledem k výše popsanému marginálnímu porušení předpisů v porovnání se zakořeněním žalobkyně na území a faktem, že zde v podstatě vychovává své vnuky, čímž pomáhá své dceři, která žalobkyni vyživuje.
7. Na závěr žalobkyně namítla, že správní orgány rovněž ignorovaly svou povinnost dbát především zájmů nezletilých dětí stanovenou čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, když z vyjádření všech osob, se kterými byl v rámci řízení veden výslech, jednoznačně vyplývá oboustranná fixace žalobkyně a jejích vnuků, se kterými tráví prakticky každý den mnoho času. K této vazbě se správní orgán v odůvodnění vůbec nevyjádřil, v tomto směru je tedy rozhodnutí nejen v rozporu s mezinárodními závazky ČR, ale i nepřezkoumatelné.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobkyně jsou obdobné námitkám vzneseným v odvolání, s nimiž se vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto na ně plně odkazuje. Ve svém postupu neshledal žádná pochybení, a tudíž navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil:

9. Podle rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 18. 12. 2016, č. j. KRPS-324537-34/ČJ-2016-010023-SV, byla žalobkyni podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanovena povinnost opustit území České republiky do 50 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Orgán I. stupně dospěl k závěru, že v řízení o správním vyhoštění bylo zjištěno, že důsledek správního vyhoštění by pro žalobkyni představoval nepřiměřený zásah do jejího

soukromého a rodinného života. K tomuto závěru orgán I. stupně dospěl zejména na základě zdravotního stavu žalobkyně, která se po operaci rukou není schopná o sebe ve vlasti postarat, a nepostará se o ni ani manžel-důchodce ani syn, s nímž se nestýká. Přihlédl také k vztahům žalobkyně s její dcerou a vnoučaty, ačkoliv uvedl, že nežijí ve společné domácnosti, k dosavadní bezúhonnosti žalobkyně a k absenci větších vazeb na Českou republiku.

10. Podle úředního záznamu ze dne 16. 3. 2017 (č. j. KRPS-88210-1/ČJ-2017-010030) byla toho dne na žádost Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, provedena pobytová kontrola na adrese I. O., K., kde hlídka z cestovního dokladu žalobkyně zjistila, že žalobkyně má v cestovním dokladu vylepen výjezdní příkaz (od 23. 12. 2016 do 10. 2. 2017). Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 18. 12. 2016 uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, a že žalobkyně požádala o povolení k přechodnému pobytu, které však nezakládá fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců.
11. Podle úředního záznamu ze dne 16. 3. 2017 (č. j. KRPS-88210-5/ČJ-2017-010030) bylo po eskortování žalobkyně na služebnu žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení a za přítomnosti tlumočníka byl proveden její výslech. Žalobkyně uvedla, že se jmenuje T. N. N. a narodila se X v H. Její manžel a syn žijí ve Vietnamu, její sourozenci a dcera žijí v České republice. Se sourozenci si telefonuje a navštěvují se, ale bydlí v bytě pronajatém dcerou, který se nachází ve stejném domě na adrese I. O., K. (a na stejném patře). Její dcera má dvě děti s partnerem T., který je Polák, a který s nimi žije. Má s ním dobrý vztah (staral se o ni, když byla na operaci s rukama), i když spolu komunikují „rukama, nohama“ či prostřednictvím dcery žalobkyně. Živí ji dcera, které se na oplátku stará o domácnost a pečuje o její děti, svá vnoučata. Že jí byla uložena povinnost opustit území České republiky, ví od dcery, která jí zároveň sdělila, ať si nedělá starosti, že s právníkem papíry zařídí. Z území tedy nevycestovala, protože důvěřovala dceři, že jí pobyt zlegalizuje. Překážku ve vycestování žalobkyně spatřuje ve vazbě na svá vnoučata, o která pečuje, a která jsou na ni fixovaná, a ve zdravotních obtížích, které jí brání v případě návratu do vlasti pracovat. Také by ráda nadále udržovala kontakt s ostatními příbuznými žijícími v České republice.
12. Dcera žalobkyně podle protokolu o výsledku svědka ze dne 17. 5. 2017 uvedla, že v České republice pobývá přibližně od roku 2003. Je vdaná, ale s manželem nežije. Má nového přítele (T. P.), s nímž má dvě děti a žije s ním ve společné domácnosti na adrese I. O., K. Zde má pronajatý byt 2+kk, ve kterém žije s dětmi a přítelem, a byt 1+kk, ve kterém žije žalobkyně.
13. Partner dcery žalobkyně, pan T. M. P., podle protokolu o výsledku svědka ze dne 27. 11. 2017 uvedl, že v České republice žije 20 let za účelem podnikání. O žalobkyni uvedl, že její dcera je jeho družka, ale v žádném konkrétním vztahu spolu nejsou. Je si vědom, že žalobkyně má ve Vietnamu syna a manžela, a že má další příbuzné, avšak neví, kde tyto osoby žijí. Do České republiky přicestovala na jeho pozvání a mimo asi dvouměsíční návštěvy nějaké tety v Praze žije u nich v K. Je si vědom, že žalobkyně žádala o povolení k přechodnému pobytu za účelem sdílení společné domácnosti s ním, i že jí uděleno nebylo. Dodal, že mu to bylo jedno. Společnou domácnost se žalobkyní nesdílí, neboť ta žije o patro níž, kde obvykle hlídá jejich děti. Pan P. dále uvedl, že si je rovněž vědom skutečnosti, že v současné době žalobkyně usiluje o povolení k pobytu za účelem sloučení s jeho synem, ale nesouhlasí s tím. Na závěr uvedl, že si není vědom žádných

překážek vycestování žalobkyně, přičemž doufá, že se z Vietnamu již nevrátí.

14. Žalobkyně podle protokolu o výsledku ze dne 19. 12. 2017 uvedla, že veškeré kroky k legalizaci jejího pobytu na území České republiky podniká její dcera, která jí poradila, že získat pobyt prostřednictvím občana Evropské unie je jednodušší, a proto v důvěře v dceru žádala o povolení prostřednictvím přítele dcery. Nyní jí dcera pokoušela legalizovat pobyt prostřednictvím syna (vnuka žalobkyně), ale jeho výsledek nezná. Na závěr dodala, že je stará a ráda by zůstala na území České republiky s dcerou a její rodinou, jakož i dalšími příbuznými.
15. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 12. 2017 je vycestování žalobkyně do Vietnamské socialistické republiky možné.
16. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců. Orgán I. stupně vycházel především ze skutečnosti, že žalobkyně pobývá na území České republiky bez víza či povolení k pobytu, a že nerespektovala povinnost vycestovat z území uloženou rozhodnutím ze dne 18. 12. 2016. Zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně neshledal nepřiměřeným, neboť žalobkyně dle svých tvrzení v současnosti nemá zdravotní obtíže, na území České republiky nemá žádné intenzivnější sociální a kulturní vazby ani majetek, přičemž její vztah k dceři a vnoučatům bez dalšího nevylučuje její vycestování, zvláště s přihlédnutím k době, po kterou jí není umožněno vstoupit na území členských států, během které ji blízcí mohou navštívit ve vlasti a po jejímž uplynutí může opětovně usilovat o povolení k pobytu v České republice.
17. Žalobkyně napadla rozhodnutí orgánu I. stupně odvoláním ze dne 2. 2. 2018 doplněným 15. 2. 2018. Namítla, že správní vyhoštění pro ni představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť zcela zpřetrhá její rodinné vazby. Orgán I. stupně měl dle žalobkyně přihlídnout k minimální společenské škodlivosti jejího jednání a měl zohlednit nejlepší zájem nezletilých dětí ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalobkyně se svými vnoučaty tráví prakticky každý den mnoho času a jsou na sebe fixováni. Celkově pak žalobkyně vytkla orgánu I. stupně nedostatečné posouzení věci a nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, pro které je pokládá za zcela nepřezkoumatelné.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutím orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný shledal skutková zjištění orgánu I. stupně zcela dostatečná. Byl spolehlivě zjištěn neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky a ověřena neexistence důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně. Orgán I. stupně mimo to zjistil skutkový stav způsobem nevzbuzujícím pochybnosti, v souladu se zákonem uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a správně dovodil, že správním vyhoštěním nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Stanovenou dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států, považoval žalovaný za přiměřené opatření.
19. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

20. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“.
21. Soud předně konstatuje, že žalobkyně v úvodu žaloby naznačenou námitku, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v níž argumentovala porušením ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, dále v žalobě žádným způsobem nerozvinula ani nedoplnila, a tudíž se nejedná o řádnou námitku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
22. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný i orgán I. stupně nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do jejího rodinného a soukromého života, a proto považuje jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobkyně svou argumentaci opřela o názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, v němž soud označil relevantní faktory, které mají být za účelem posouzení zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince posouzeny. Jak ovšem soud zjistil z odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně, byl při posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vzat v potaz její věk a zdravotní stav, délka jejího pobytu na území České republiky a míra její integrace, její vztahy s příbuznými a její předcházející pobyt a rodinné vazby ve vlasti. Orgán I. stupně tedy zohlednil relevantní skutečnosti ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zhodnotil je ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život není nepřiměřený. Žalovaný názor orgánu I. stupně potvrdil, neboť z výpovědi žalobkyně plyne, že má vazby převážně pouze k dceři a její rodině, která ji však může po dobu vyhoštění navštěvovat ve Vietnamu a následně může žalobkyně usilovat o legální pobyt na území České republiky. Také zdůraznil, že žalobkyně nerespektovala uloženou povinnost vycestovat z území, která jí byla uložena dne 18. 12. 2016, nýbrž zde nadále pobývala bez jakéhokoli víza či povolení k pobytu. Soud na základě uvedených skutečností konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně, jakož i odůvodnění napadeného rozhodnutí, jasně plyne, jaké okolnosti vzaly správní orgány v potaz při posuzování přiměřenosti zásahu vyhoštění žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života, jak tyto okolnosti posoudily, a k jakému závěru dospěly, a proto soud nepovažuje rozhodnutí orgánu I. stupně ani napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Námitka žalobkyně není důvodná.
23. Soud dále k související argumentaci žalobkyně o porušení ustanovení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod umožňujících do práva na respektování rodinného a soukromého života zasáhnou pouze, pokud to je „v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“, a k poukazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, konstatuje, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále

jen „Úmluva“) plyne, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní, ale je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Zohledňuje se zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Jelikož výklad a aplikace pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ jsou v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. plně a meritorně soudně přezkoumatelné (viz rozsudek ESLP ze dne 27. 9. 2011, *Alim proti Rusku*, stížnost č. 39417/07), přikročil soud v souvislosti s výše uvedenými námitkami žalobkyně k přezkumu zásahu správního vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života, a to v rozsahu výše vymezených kritérií.

24. V případě žalobkyně byla stanovena doba, po níž ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců, tedy při spodní hranici rozpětí „až na tři roky“ stanoveného § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Byť ani tuto dobu nelze považovat za zanedbatelnou, je třeba rovněž přihlídnout k tomu, že žalobkyně na území České republiky pobývá od roku 2014, kdy přicestovala za svou dcerou žijící v České republice od roku 2003 za účelem pomoci v domácnosti a péči o děti, svá vnoučata, přičemž do té doby žila ve Vietnamu se svým manželem. Na území republiky se převážně zdržovala pouze ve společnosti své dcery a její rodiny, neboť pro jazykovou bariéru nebyla schopna zde navázat nové vazby. I s partnerem své dcery (a otcem vnoučat) dle své výpovědi žalobkyně komunikovala „rukama, nohama“ či přes dceru a návštěvy je schopna pouze pozdravit. Mimo toho se příležitostně setkává a komunikuje s příbuznými krajany, kteří zde pobývají. Žalobkyně má tedy intenzivnější vazby pouze na svou dceru a její děti, a proto soud pokládá míru integrace žalobkyně za minimální. Protože v případě žalobkyně není vyloučeno, aby ji po dobu, po níž jí dle napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí orgánu I. stupně, není umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, její blízcí navštívili ve vlasti, a žalobkyně může v poměrně krátké době usilovat o vízum či povolení k pobytu, které jí umožní s její rodinou nadále pobývat, nepovažuje soud zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život za nepřiměřený. Obzvláště pokud z imigrační historie žalobkyně plyne, že nerespektovala uloženou povinnost vycestovat z území České republiky, které si dle své výpovědi byla vědoma. Byť žalobkyně na území České republiky nevykonává nelegální práci ani se nedopouští trestné činnosti, nelze odhlédnout od jejího nelegálního pobytu na území, natož od nerespektování uložené povinnosti opustit území České republiky, což dle názoru soudu představuje porušení veřejného pořádku. Skutečnost, že z výpovědi žalobkyně, její dcery a druha její dcery plyne, že povolení k pobytu žalobkyně se různými způsoby pokouší zařídit její dcera, protože se žalobkyně v této problematice neorientuje, nesnižuje odpovědnost žalobkyně za její jednání, neboť si žalobkyně byla své povinnosti opustit území vědoma a navzdory tomu nadále nelegálně pobývala na území České republiky a spolu s dcerou pokračovala ve

snaze o legalizaci jejího pobytu. Soud tedy posouzením všech relevantních skutečností v jejich vzájemné souvislosti dospěl k závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, a proto námitku neshledal důvodnou.

25. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný ani orgán I. stupně nezváží možnost překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť aplikace ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s ustanovením § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců závisí na posouzení správního orgánu ohledně přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Pokud žalovaný i orgán I. stupně dospěli k závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, nebyla naplněna dispozice uvedených ustanovení, a tudíž nebylo povinností správních orgánů zvažovat jejich aplikaci.
26. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalobkyně týkající se nepřiměřenosti doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Orgán I. stupně vycházel při stanovení této doby především z toho, že žalobkyně nerespektovala uloženou povinnost opustit území České republiky, ale nadále zde pobývala bez víza či povolení k pobytu, přičemž přihlédl k věku žalobkyně a ke skutečnosti, že žalobkyně v záležitostech povolení k pobytu plně důvěřovala své dceři, která za ni vše vyřizovala. Na základě toho orgán I. stupně podle své ustálené správní praxe stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU na 6 měsíců. Soud k argumentaci žalobkyně předně zdůrazňuje, že zákon o pobytu cizinců nevymezuje kritéria, podle nichž má být stanovena doba, po níž jí nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pouze stanovuje maximální délku doby. Stanovení konkrétní délky doby je tedy věcí správního uvážení, přičemž soudu přísluší pouze přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či jej nezneužil, jak dovodil Nejvyšší správní soud v případě stanovení doby zajištění v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. V předmětné věci je zřejmé, že stanovená doba odpovídá rozpětí stanovenému ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tudíž meze správního uvážení byly zachovány. Soud rovněž nemá za to, že žalovaný, resp. orgán I. stupně, zneužili správního uvážení, protože uvedli, jaké okolnosti případu vzali v potaz, a nadto je soudu z úřední činnosti známo, že v případech méně závažného porušení předpisů, je žalovaným, respektive orgánem I. stupně, stanovována doba, po níž jí nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
27. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že správní orgány ignorovaly svou povinnost dbát zájmů nezletilých dětí stanovenou čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný stejně jako orgán I. stupně se zabývali otázkou kontaktu žalobkyně s jejími rodinnými příslušníky, tj. včetně vnoučat, avšak s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně může po uplynutí doby, po níž jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, usilovat o povolení k pobytu, či jí mohou její blízcí navštívit ve vlasti, nedovodili možné poškození rodinných vztahů.
28. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému

žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2018

Olga Stránská, v. r.
soudkyně